

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1949-1950.

SÉANCE DU 9 MARS 1950.

Proposition de loi modifiant l'arrêté-loi du 25 février 1947 coordonnant et modifiant les lois sur le régime de retraite des ouvriers mineurs et assimilés.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La loi sur le régime de retraite des ouvriers mineurs et assimilés a subi de nombreuses modifications qui ont élargi le droit des intéressés et amélioré la situation matérielle des ouvriers mineurs pensionnés.

Néanmoins, certaines lacunes ont continué à subsister qu'il serait équitable de faire disparaître en apportant les modifications qui s'imposent.

L'utilité et l'importance des ouvriers mineurs dans notre économie ne sont plus à démontrer après la période de pénurie de charbon qu'on a connue trop longtemps pendant l'occupation et les premières années de la libération du territoire.

Le caractère pénible, dangereux et insalubre de la profession des mineurs les prédispose à l'invalidité prématurée et fait désertier la mine par la main-d'œuvre indigène.

Les avantages consentis aux ouvriers mineurs et déterminés par « le statut du mineur » n'ont pas produit le résultat escompté et, en désespoir de cause, le Gouvernement a dû se résoudre à faire prospector tous les pays d'Europe, une grande partie de l'Afrique et de l'Asie afin de parer à la pénurie de main-d'œuvre indigène et la remplacer par des ouvriers aubains.

Un grand nombre d'ouvriers mineurs du fond sont obligés de cesser le travail pour cause de maladie avant l'âge de la retraite, au point que la grande majorité des pensionnés mineurs du fond sont des anciens pensionnés invalides.

Il serait donc numain d'assurer, en remplacement du gagne-pain perdu, une situation décente dans leurs vieux jours.

C'est le but visé par cette proposition de loi.

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1949-1950.

VERGADERING VAN 9 MAART 1950.

Wetsvoorstel houdende wijziging van de besluitwet van 25 Februari 1947 tot samenvoeging en wijziging van de wetten betreffende het pensioenstelsel voor de mijnwerkers en de er mee gelijkgestellten.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

De wet op het pensioenstelsel der mijnwerkers en met hen gelijkgestellten heeft talrijke wijzigingen ondergaan, waardoor het recht der betrokkenen werd uitgebreid en de materiële toestand der gepensioneerde mijnwerkers verbeterd.

Toch blijven er nog zekere leemten over, en het ware billijk die aan te vullen door de vereiste wijzigingen in de wet aan te brengen.

Het nut en het belang der mijnwerkers in onze economie moeten niet meer bewezen worden na het tijdperk van kolenschaarste, dat wij maar al te lang gekend hebben tijdens de bezetting en gedurende de eerste jaren na de bevrijding van het grondgebied.

De moeizame, gevaarlijke en ongezonde arbeid der mijnwerkers maakt hen voorbestemd tot vroegtijdige invaliditeit en heeft tot gevolg dat de binnenlandse werkkrachten de mijn verlaten.

De voordelen bij « het statuut van de mijnwerker » aan de mijnwerkers toegekend, hebben niet tot de verwachte uitslag geleid en, ten einde raad, heeft de Regering alle landen van Europa, een groot gedeelte van Afrika en Azië moeten laten prospecteren, om te voorzien in het tekort aan binnenlandse werkkrachten en ze te vervangen door niet genaturaliseerde vreemdelingen.

Een groot aantal ondergrondse mijnarbeiders zijn verplicht, wegens ziekte, de arbeid te staken vóór de pensioenleeftijd, zodat het grootste aantal gepensioneerde ondergrondse mijnwerkers gewezen invaliditeitsgepensionneerden zijn.

Het zou dus humaan zijn, hun, ter vervanging van de verloren broodwinning, een behoorlijke toestand in hun oude dag te bezorgen.

Dat is het doel van dit wetsvoorstel.

Les mêmes raisons militent en faveur des veuves d'ouvriers trop tôt disparus et contraintes de subvenir à leurs besoins avec le montant de la pension à un âge très peu avancé et où les travailleurs, en général, bénéficient encore pendant de nombreuses années du revenu de leur travail.

Ce triste état de chose a incité notre organisation syndicale à réclamer un taux de pension de vieillesse égal à 75 % du salaire moyen, taux à atteindre par étapes, et 50 % de ce taux aux veuves, au décès du mari.

Les développements de la proposition de loi déposée au Sénat par MM. Troclet et consorts modifiant le régime de retraite de la loi générale, prévoient ce taux par paliers s'échelonnant sur un certain nombre d'années, dont le premier à brève échéance et applicable cette année.

Nous proposons donc un nouveau palier portant la pension des mineurs mariés du fond de 26.280 francs à 28.080 francs et celle de la surface de 20.880 francs à 21.960 francs.

Pensions d'invalidité

En vertu de la loi sur le régime de retraite des ouvriers mineurs, un ouvrier réunissant les conditions pour son admission à la pension de vieillesse ne peut obtenir une pension d'invalidité.

Le pensionné invalide passe automatiquement à la pension de vieillesse à l'âge de 55 ou de 60 ans, selon qu'il appartient à la catégorie des ouvriers du fond ou de la surface, s'il réunit un minimum de vingt années de service.

Si le nombre de ses années de service est inférieur à vingt ans, il est admis à la pension de vieillesse de la loi générale lorsqu'il atteint l'âge de 65 ans.

Le taux de la pension d'invalidité étant plus élevé que celui de la pension proportionnelle de vieillesse, il est indéniable que l'ouvrier comptant moins de vingt ans de service, occupe une situation meilleure que l'ouvrier qui en compte plus, étant entendu que la pension d'invalidité est basée sur la salaire; celle de la pension de vieillesse étant elle basée sur le nombre d'années de service, puisque l'invalidité comptant moins de vingt années de service conserve le taux de la pension complète jusqu'à l'âge de 65 ans, tandis que l'autre est versé immédiatement dans la catégorie de pensionnés pour vieillesse lorsqu'il atteint l'âge de 55 ou de 60 ans, selon sa catégorie du fond ou de la surface.

En vue d'atténuer la rigueur de cette situation, l'article 60 de l'arrêté-loi du 25 février 1947 prévoit que la période pendant laquelle un ouvrier jouit de sa pension d'invalidité est bonifiée comme durée de travail effectif pour l'intéressé consentant à la retenue de 8 p.c. sur la mensualité de la pension d'invalidité.

Il résulte de cet article 60 que le pensionné invalide, acceptant la cotisation de la sécurité sociale,

Dezelfde redenen pleiten ten gunste van de weduwen van al te vroeg verdwenen arbeiders : de weduwen zijn immers verplicht van een pensioen te leven op een leeftijd waarop de arbeiders over het algemeen nog tal van jaren het inkomen van hun arbeid genieten.

Deze treurige toestand heeft onze vakvereniging er toe aangezet een ouderdomspensioen te vragen gelijk aan 75 t. h. van het gemiddeld loon, tot welk bedrag men trapsgewijze moet komen, en 50 t. h. daarvan voor de weduwen bij het overlijden van de man.

In de toelichting van het wetsvoorstel dat bij de Senaat werd ingediend door de h. Troclet c.s., tot wijziging van het pensioenstelsel van de algemene wet, wordt bepaald dat dit bedrag trapsgewijze zal bereikt worden binnen een zeker aantal jaren en dat de eerste verhoging binnenkort en wel reeds dit jaar zal toegepast worden.

Wij stellen dus een nieuwe trap voor, waarbij het pensioen der gehuwde ondergrondse mijnwerkers zou opgevoerd worden van 26.280 frank op 28.080 frank en dat van de bovengrondse mijnwerkers van 20.880 frank op 21.960 frank.

Invaliditeitspensioenen.

Op grond van de wet op het pensioenstelsel der mijnwerkers is een arbeider die voldoet aan de voorwaarden om een ouderdomspensioen te verkrijgen, van het invaliditeitspensioen uitgesloten.

De invaliditeitsgepensioneerde wordt *ipso facto* ouderdomsgepensioneerde, op de leeftijd van 55 of 60 jaar, naar gelang het een ondergrondse of een bovengrondse mijnwerker geldt, indien hij ten minste twintig jaar dienst telt.

Telt hij minder dan twintig jaar dienst, dan verkrijgt hij het ouderdomspensioen volgens de algemene wet wanneer hij de leeftijd van 65 jaar bereikt.

Daar het invaliditeitspensioen hoger is dan het evenredig ouderdomspensioen, valt het niet te ontkennen dat de mijnwerker met minder dan twintig jaar dienst, in een gunstiger toestand verkeert dan de arbeider met meer jaren dienst, aangezien het invaliditeitspensioen berekend is op het loon en het ouderdomspensioen daarentegen op het aantal jaren dienst; want de invalide met minder dan twintig jaar dienst behoudt het volledig pensioen tot de leeftijd van 65 jaar, terwijl de andere onmiddellijk ingedeeld wordt bij de ouderdomsgepensioneerden wanneer hij de leeftijd van 55 of 60 jaar bereikt, naargelang hij ondergronds of bovengronds mijnwerker is.

Ter verzachting van deze toestand, bepaalt artikel 60 der besluitwet van 25 Februari 1947 dat de tijd gedurende welke een werkman invaliditeitspensioen geniet, aangerekend wordt als effectieve arbeidsduur voor de betrokkene die toestemt in een afhouding van 8 t. h. op het maandgeld van het invaliditeitspensioen.

Uit dit artikel 60 blijkt dat de invaliditeitsgepensioneerde, die aanvaardt de bijdrage tot de maat-

peut faire bonifier la période pendant laquelle il bénéficie de la pension d'invalidé comme travail effectif dans l'industrie des mines.

Comptant vingt-deux années de service au fond et pensionné invalide à l'âge de 47 ans, l'ouvrier peut arriver à trente années de service à l'âge de 55 ans, s'il a réclamé le bénéfice de la bonification.

Toutefois, ce remède ne résoud pas entièrement la question.

L'ouvrier, embauché tardivement dans l'industrie des mines et ne réunissant que vingt-deux années de service à l'âge de 54 ans, ne peut, malgré la bonification, atteindre plus de vingt-trois années de service et se voit contraint d'accepter la pension de vieillesse basée sur vingt-trois années de travail à l'âge de 55 ans.

A l'âge de 55 ans, il se voit donc pensionné pour vieillesse au taux de 20.148 francs l'an s'il est marié, alors que sa pension d'invalidé lui donnait droit à une pension de 26.280 francs.

La bonification bénéficie à ceux des intéressés réussissant par son application à réunir trente années de service, mais ne modifie pas sensiblement la situation de ceux dont le nombre d'années de service reste sensiblement inférieur.

L'arrêté-loi du 25 février 1947 n'a donc pas résolu tout le problème qui pourrait trouver une solution plus favorable que par une modification des droits des invalides à la pension de vieillesse.

L'ouvrier mineur du fond peut obtenir la pension de vieillesse à l'âge de 55 ans, en produisant des états de service pour vingt ans. Pour l'ouvrier de la surface, le droit à la pension de vieillesse s'ouvre à l'âge de 60 ans avec le même nombre d'années de service.

Cependant, dans les deux cas, il n'est pas interdit de poursuivre le travail après l'âge précité et d'augmenter ainsi le nombre d'années de service et le taux de la pension.

L'âge de 55 et de 60 ans n'est donc pas imposé comme date extrême à laquelle les ouvriers mineurs doivent cesser le travail et solliciter la pension. Il pourrait être envisagé d'accorder la même faculté aux invalides et considérer que l'âge précité de mise à la pension de vieillesse est facultatif pour les invalides comme pour les ouvriers qui travaillent en décrétant toutefois que l'âge de 65 ans est la date extrême qui ne peut être dépassée pour la mise à la retraite définitive pour les invalides.

Ce faisant, les invalides seraient autorisés à bénéficier de la bonification jusqu'à l'âge de 65 ans, tout en conservant la faculté d'entrer en jouissance de la pension de vieillesse avant cet âge de 65 ans s'ils le désirent.

schappelijke zekerheid te storten, de tijd gedurende welke hij het invaliditeitspensioen geniet, kan laten gelden als effectieve arbeid in de mijnen.

Wanneer de arbeider twee en twintig jaar ondergrondse dienst telt en op de leeftijd van 47 jaar een invaliditeitspensioen verkrijgt, kan hij tot 30 jaar dienst komen op de leeftijd van 55 jaar, indien hij het genot van de bonificatie vraagt.

Doch zulks lost het vraagstuk niet gans op.

De werkman die eerst laat in de mijnen is gaan werken en geen twee en twintig jaar dienst telt op de leeftijd van 54 jaar, kan, ondanks de bonificatie, niet meer dan 23 jaar dienst bijeenkrijgen en ziet zich verplicht het ouderdomspensioen, berekend op 23 jaar dienst, te aanvaarden op de leeftijd van 55 jaar.

Op 55 jaar krijgt hij dus een ouderdomspensioen van 20.148 frank 's jaars, indien hij gehuwd is, terwijl zijn invaliditeitspensioen 26.280 frank bedroeg.

De bonificatie is een voordeel voor de betrokkenen die er daardoor in slagen dertig jaar dienst te hebben, doch wijzigt niet aanzienlijk de toestand van hen wier aantal jaren dienst aanzienlijk lager blijft.

De besluitwet van 25 Februari 1947 heeft dus het ganse vraagstuk niet opgelost, en het vraagstuk zou een gunstiger oplossing kunnen vinden door een wijziging te brengen in de rechten der invaliden op het ouderdomspensioen.

De ondergrondse mijnwerker kan het ouderdomspensioen verkrijgen op de leeftijd van 55 jaar, indien hij bewijst twintig jaar dienst te hebben. Voor de bovengrondse arbeider gaat het recht op ouderdomspensioen in op de leeftijd van 60 jaar, met hetzelfde aantal jaren dienst.

In beide gevallen is het nochtans niet verboden het werk na de voormelde leeftijd voort te zetten en aldus het aantal jaren dienst en het bedrag van het pensioen te verhogen.

De leeftijd van 55 en 60 jaar wordt dus niet voorgeschreven als uiterste datum waarop de mijnwerkers de arbeid moeten staken en het pensioen moeten aanvragen. Men zou kunnen voorzien, dat hetzelfde recht aan de invaliden zou toegekend worden, en daarbij beschouwen dat de voormelde leeftijd van op ouderdomspensioenstelling facultatief is voor de invaliden evenals voor de werklieden die arbeiden, erop gelet evenwel, dat de leeftijd van 65 jaar de uiterste datum is, die niet mag overschreden worden voor het definitief op pensioenstellen van de invaliden.

Daardoor zouden de invaliden toegelaten zijn tot het genot van de bonificatie tot de leeftijd van 65 jaar, en het zou hun tevens vrij staan, desgewenst, vóór die leeftijd van 65 jaar, in het genot van het ouderdomspensioen te treden.

Cette solution permettrait à l'ouvrier invalide comptant vingt années de service à l'âge de 55 ans, d'atteindre trente années de service à l'âge de 65 ans, étant entendu que la bonification lui impose la cotisation de 8 % jusqu'à l'âge où il sollicite la pension de vieillesse avec trente années de service.

La loi du 1er août 1930 assurant au mineur le droit à l'invalidité, présente certaines faiblesses.

Elle prévoit que le bénéfice à une pension d'invalide est consenti à l'ouvrier dont la maladie provoque l'incapacité de travailler normalement dans les entreprises assujetties, donc fond ou surface.

Si un nouvel examen de l'invalide du fond fait constater une amélioration de son état de santé suffisante pour qu'il puisse être occupé à la surface des dites entreprises assujetties, la pension d'invalide lui est retirée quoique d'une façon générale, il ne peut espérer obtenir une occupation à la surface parce que les cadres sont remplis, attendu que la pénurie de la main-d'œuvre de cette catégorie d'ouvriers ne se présente jamais.

Pendant la pension et sans possibilité de trouver un travail rémunéré, il ne lui reste qu'une issue : le chômage dont les indemnités peuvent lui être refusées en raison de son incapacité physique.

Une telle éventualité fait craindre aux invalides une amélioration à leur état de santé. Dans l'intérêt de l'équité et de la morale, il importe d'écarter cette anxiété par une modification élargissant le droit à la pension d'invalide.

L'on pourrait prévoir à l'article 36 de l'arrêté-loi du 25 février 1947, qui fixe les droits à l'invalidité, que l'ouvrier du fond cessant le travail pour cause de maladie entraînant l'incapacité de travailler normalement à l'intérieur des entreprises assujetties, a droit à la pension d'invalidité du fond s'il prouve dix années de service au moins.

La possibilité n'est pas exclue que l'ouvrier mineur du fond pensionné pour invalidité se voit retirer la pension en raison de l'amélioration sensible de son état de santé lui permettant de reprendre du travail au fond. Si, à ce moment, il y a des ouvriers mineurs du fond en surnombre, son embauchage est problématique.

Ne bénéficiant plus de la pension d'invalide, il tombe à charge de l'assurance-chômage avec le risque de perdre définitivement le droit à la pension de mineur, dont la profession avait provoqué son invalidité.

Deze oplossing zou het de invalide arbeider die, op de leeftijd van 55 jaar, twintig jaren dienst telt, mogelijk maken op de leeftijd van 65 jaar dertig jaar dienst te bereiken, met dien verstande dat de bonificatie hem de bijdrage van 8 t. h. oplegt tot de leeftijd waarop hij het ouderdomspensioen met dertig jaren dienst aanvraagt.

De wet van 1 Augustus 1930, die de mijnwerker het recht op invaliditeit verzekert, vertoont enkele zwakke punten.

Zij voorziet, dat het genot van een invaliditeitspensioen verleend wordt aan de arbeider wiens ziekte oorzaak is van de onbekwaamheid om normaal te werken in de verzekeringsplichtige ondernemingen, dus ondergrond of bovengrond.

Wanneer een nieuw onderzoek van de invalide van de ondergrond laat blijken van een verbetering van zijn gezondheidstoestand, die voldoende is om hem weer aan de bovengrond van bedoelde verzekeringsplichtige ondernemingen tewerk te stellen, wordt hem het invalidenpensioen afgenomen, hoewel hij over 't algemeen niet mag hopen een betrekking aan de bovengrond te verkrijgen omdat de kaders volbezet zijn, aangezien schaarste van arbeidskrachten in die categorie van werklieden zich nooit voordoet.

Daar hij het pensioen verliest en geen mogelijkheid ziet om een bezoldigde arbeid te vinden, blijft er voor hem maar een uitweg : de werkloosheid, waarvoor de steunvergoedingen hem kunnen geweigerd worden wegens zijn lichamelijke ongeschiktheid.

Zulke mogelijkheid wekt bij de invaliden de vrees voor een verbetering van hun gezondheidstoestand. In het belang van de billijkheid en van de moraal, komt het er op aan die angst uit de weg te ruimen door een wijziging die het recht op het invalidenpensioen verruimt.

In artikel 36 der besluitwet van 25 Februari 1947, die het recht op de invaliditeit vaststelt, zou kunnen voorzien worden, dat de ondergrondse arbeider, die het werk staakt wegens een ziekte die onbekwaamheid om normaal binnen de verzekeringsplichtige ondernemingen te werken medebrengt, recht heeft op het invaliditeitspensioen voor de ondergrond, wanneer hij bewijst ten minste tien jaren dienst te tellen.

Het is niet uitgesloten, dat de wegens invaliditeit gepensioneerde mijnwerker van de ondergrond zich het pensioen ziet ontnemen wegens de merkelijke verbetering van zijn gezondheidstoestand, die het hem mogelijk maakt het werk in de ondergrond te hervatten. Wanneer er, op dat ogenblik, boventallige mijnwerkers van de ondergrond aanwezig zijn, is zijn indienstneming twijfelachtig.

Daar hij dan niet meer het invaliditeitspensioen geniet, valt hij ten laste van de verzekering tegen werkloosheid, met het risico definitief het recht te verliezen op het pensioen van mijnwerker, dan waar dat beroep zijn invaliditeit heeft teweeggebracht.

Les cas de ces intéressés pourraient trouver leur solution en les assimilant aux ouvriers licenciés pour cause de crise économique ou d'abandon de l'exploitation auxquels est reconnu le droit au bénéfice de la pension de vieillesse; ils fournissent la preuve qu'ils ont été inscrits comme demandeurs d'emploi au bureau régional de placement et de chômage pendant la période comprise entre la date de leur licenciement et celle de l'âge qui permet de prétendre à la pension de vieillesse du mineur en vertu de la législation sur la matière.

L'éventualité de se voir priver de la pension pourrait être évitée en faisant dire à l'article 44 de l'arrêté-loi du 25 février 1947 que l'ouvrier du fond, victime de retrait de la pension d'invalidité en suite d'un rapport médical constatant une amélioration suffisante de son état de santé, ne peut pas reprendre du service au fond, est assimilé aux ouvriers licenciés pour cause de crise économique, s'il n'a pu trouver de l'occupation par suite d'ouvriers du fond en surnombre.

Ce faisant, l'ouvrier mineur du fond auquel la pension d'invalidité aura été retirée aura droit à la pension de vieillesse à l'âge de 55 ans, si une crise économique l'empêche de reprendre du service au fond.

Ensuite de ce qui précède, les auteurs de la proposition ont apporté des modifications à l'arrêté-loi du 25 février 1947, dont la justification est reprise ci-après.

ART. 36.

1° Dans l'état actuel de la législation, la pension d'invalidité est accordée à l'assuré qui a abandonné le travail à la mine pour cause de maladie entraînant une incapacité de travailler normalement au fond et à la surface des entreprises assujetties au régime spécial des ouvriers mineurs.

L'ouvrier pensionné en qualité d'ouvrier du fond, qui recouvre la capacité de travailler à la surface, perd le bénéfice de la pension.

Dans la grande majorité des cas, l'intéressé ne peut se réembaucher du fait de l'état encore déficient de sa santé.

Il se trouve ainsi sans pension et sans salaire.

C'est pour mettre un terme à cette situation inéquitable que nous proposons les modifications ci-dessous, qui permettent à l'ouvrier du fond d'obtenir et de conserver la pension d'invalidité s'il est incapable de travailler normalement au fond, à la condition cependant qu'il réunisse au moins dix ans de service au fond.

2° Dans l'état actuel de la législation, la pension d'invalidité est retirée à l'intéressé qui réunit les

De oplossing van het geval van die betrokkenen zou kunnen gevonden worden door hen gelijk te stellen met de wegens economische crisis of opheffing van bedrijf ontslagen werklieden, aan wie het recht op het genot van het ouderdomspensioen is toegezegd, indien zij het bewijs leveren dat zij als betrekingszoekenden ingeschreven werden bij een gewestelijk bureau voor arbeidsbemiddeling en werkloosheid, gedurende het tijdsverloop tussen de datum van hun afdanking en die van de leeftijd die het recht geeft op aanspraak op het ouderdomspensioen van mijnwerker, krachtens de ter zake geldende wetgeving.

De mogelijkheid dat hun het pensioen zou afgenomen worden, zou kunnen vermeden worden door artikel 44 van de besluitwet van 25 Februari 1947 derwijze te doen luiden, dat de mijnwerker van de ondergrond, die slachtoffer is van ontneming van het invaliditeitspensioen ingevolge een medisch verslag waaruit een voldoende verbetering van zijn gezondheidstoestand blijkt en geen dienst in de ondergrond mag hervatten, met de wegens economische crisis ontslagen werklieden gelijkgesteld is, indien hij geen betrekking heeft kunnen vinden ingevolge boven-taligheid van de ondergrondse werklieden.

Daardoor zou de mijnwerker van de ondergrond, van wie het invaliditeitspensioen werd afgenomen, recht hebben op het ouderdomspensioen op de leeftijd van 55 jaar, wanneer een economische crisis hem belet dienst te hervatten in de ondergrond.

Op grond van hetgeen voorafgaat, willen de indieners van het voorstel in de besluitwet van 25 Februari 1947 wijzigingen brengen, die hierna verantwoord worden.

ART. 36.

1° In de huidige staat van de wetgeving, wordt het invaliditeitspensioen verleend aan de verzekerde die het werk in de mijn heeft opgegeven wegens ziekte, welke hem onbekwaam maakt, normaal, ondergronds of bovengronds te werken in bedrijven welke aan het bijzonder stelsel der mijnwerkers onderworpen zijn.

De gepensioneerde ondergrondse arbeider, die opnieuw bovengronds kan gaan werken, verliest het pensioen.

In de meeste gevallen kan de betrokkene echter geen werk vinden, wegens zijn nog zwakke gezondheid.

Hij moet dus leven zonder pensioen en zonder loon.

Om een einde te maken aan die onbillijkheid, stellen wij de navolgende wijzigingen voor, waardoor de ondergrondse arbeider een invaliditeitspensioen kan bekomen en behouden, indien hij onbekwaam is om ondergronds te werken, op voorwaarde nochtans dat hij minstens tien jaar ondergronds heeft gewerkt.

2° Volgens de huidige wetgeving, vervalt het invaliditeitspensioen, wanneer de belanghebbende aan de

conditions requises pour être pensionné pour vieillesse en application de l'arrêté-loi du 25 février 1947.

L'intéressé qui réunit vingt ans de services au fond reçoit donc automatiquement à l'âge de 55 ans la pension de vieillesse correspondant à vingt ans de services.

Il en résulte un grave préjudice pour l'intéressé, attendu que le montant de la pension d'invalidité est supérieur à celui de la pension proportionnelle de vieillesse; dans le cas susvisé, le pensionné marié du fond recevrait à l'âge de 55 ans, une pension de vieillesse de 17.520 francs en remplacement d'une pension d'invalidité de 26.280 francs.

Cette façon de procéder heurte les règles qui président à l'attribution des pensions de vieillesse suivant lesquelles l'ouvrier qui réunit au moins vingt ans de services *a la faculté* d'exercer son droit à une pension de vieillesse à l'âge de 55 ou de 60 ans.

L'attribution d'une pension de vieillesse à 55 ou 60 ans n'est donc pas une obligation, mais une faculté qu'il appartient à l'intéressé d'apprécier.

C'est donc par souci d'harmonie avec les règles applicables dans le domaine de l'assurance-vieillesse que nous proposons que l'attribution de la pension de vieillesse en remplacement d'une pension d'invalidité soit laissée à l'appréciation de l'intéressé aussi longtemps qu'il n'a pas atteint l'âge de 65 ans.

La pension d'invalidité serait retirée à l'ouvrier qui obtient avant l'âge de 65 ans, une pension de vieillesse et en tous cas à l'ouvrier qui parvient à l'âge de 65 ans.

Les modifications proposées auraient en outre un heureux effet sur les éléments constitutifs de la pension de vieillesse.

Le pensionné pour invalidité peut, en effet, se faire bonifier, en vue de l'assurance-vieillesse, le temps pendant lequel il a bénéficié d'une pension d'invalidité moyennant le versement d'une cotisation de 8 p.c. sur le montant de cette pension.

Par le jeu de la modification proposée, l'intéressé aurait la faculté d'effectuer ce versement de 8 % jusqu'à l'âge de 65 ans, et de bénéficier jusqu'à cet âge de la bonification qui en découle; il échapperait ainsi à toute réduction du taux de la pension, lors de son passage de l'invalidité à la vieillesse.

On peut estimer que l'adoption des modifications proposées ci-dessus entraînera une charge supplémentaire de l'ordre de 6 millions de francs, dont deux tiers à charge de l'Etat et un tiers à charge du Fonds National.

ART. 37.

L'augmentation découle de celle qui est proposée dans le cadre des pensions de vieillesse, aux articles 41 et 47 ci-après.

L'adoption des propositions ci-dessus tendant à l'augmentation des pensions d'invalidité entraînera

voorwaarden voldoet om een ouderdomspensioen te trekken bij toepassing der besluitwet van 25 Februari 1947.

De betrokkene die twintig jaar ondergronds heeft gewerkt, ontvangt dus op 55-jarige leeftijd automatisch het ouderdomspensioen voor twintig jaren dienst.

Hij lijdt hierdoor grote schade, vermits het invaliditeitspensioen hoger is dan het evenredig ouderdomspensioen; in bovenbedoeld geval ontvangt een gehuwde ondergronder op 55-jarige leeftijd een ouderdomspensioen van 17.520 frank, ter vervanging van een invaliditeitspensioen van 26.280 frank.

Zulke handelwijze druist in tegen de regelen voor de toekenning van ouderdomspensioenen, volgens welke de arbeider die minstens twintig jaar dienst telt, vrij is zijn aanspraak op ouderdomspensioen op de leeftijd van 55 of 60 jaar te laten gelden.

Toekenning van het ouderdomspensioen op 55- of 60-jarige leeftijd is dus geen verplichting, maar een vrijheid voor de betrokkene.

Het is dus de zin voor harmonie met de regelen inzake ouderdomspensioenen, welke er ons toe leidt voor te stellen, dat de toekenning van het ouderdomspensioen ter vervanging van een invaliditeitspensioen aan de keuze van de betrokkene zou worden overgelaten, zolang hij geen 65 jaar oud geworden is.

Het invaliditeitspensioen zou ontnomen worden van de arbeider die vóór de 65-jarige leeftijd een ouderdomspensioen bekomt, en alleszins van de arbeider die 65 jaar oud wordt.

De voorgestelde wijzigingen zouden bovendien een gunstig gevolg hebben op de bestanddelen welke het ouderdomspensioen vormen.

De gepensioneerde wegens invaliditeit kan immers, met het oog op zijn ouderdomspensioen, de tijd gedurende welke hij het invaliditeitspensioen geniet in aanmerking laten komen, mits storting van een bijdrage van 8 t. h. op laatstgenoemd pensioen.

Krachtens de voorgestelde wijziging, zou de betrokkene die storting van 8 t. h. tot zijn 65ste jaar kunnen doen en tot die leeftijd de daaruit volgende bonificatie genieten; zijn pensioen zou aldus niet verlaagd worden wanneer hij van het invaliditeitsstelsel naar het ouderdomsstelsel overgaat.

De bijkomende last ingevolge de voorgestelde wijzigingen kan op zowat 6 miljoen frank worden geschat, waarvan 2/3 ten laste van de Staat en 1/3 ten laste van het Nationaal Fonds.

ART. 37.

De verhoging vloeit voort uit die welke voorgesteld wordt binnen het kader der ouderdomspensioenen, in de onderstaande artikelen 41 en 47.

De goedkeuring van de voorgestelde verhoging van de invaliditeitspensioenen zal een extra-last

une charge supplémentaire de l'ordre de 21 millions de francs, dont les deux tiers à charge de l'Etat et un tiers à charge du Fonds National.

ART. 41.

La question de la revision des pensions se trouve à nouveau posée devant l'opinion.

Les réalisations dans ce domaine, en cause des ouvriers mineurs, ont toujours été au premier plan.

Notre proposition répond au souci de garder ce privilège de priorité; elle n'énervé en rien l'économie de la législation actuelle; elle n'est qu'un palier dans le domaine des réalisations plus vastes qui pourraient être envisagées à l'avenir.

Notre proposition laisse intacte l'application de l'arrêté du Régent du 23 avril 1949, relatif à l'attribution d'un supplément de pension tenant lieu d'allocation compensatoire.

Ce supplément, comme par le passé, ne s'incorpore pas dans les pensions que nous proposons; il n'est pas soumis aux règles de la proportionnalité et est dû dans les conditions qui règlent actuellement son attribution.

L'adoption des propositions ci-dessus tendant à l'augmentation de la pension de vieillesse des ouvriers entraînera une charge supplémentaire de l'ordre de 63 millions de francs, dont 47 millions à charge de l'Etat et 16 millions à charge du Fonds National.

ART. 43.

Ces modifications constituent le corollaire de celles proposées à l'article 41.

ART. 51.

Ces modifications s'attachent aux éléments qui militent en faveur d'une augmentation des pensions de vieillesse et d'invalidité des ouvriers.

L'augmentation des pensions de vieillesse, de veuve et des pensions de survie entraînera une charge supplémentaire de l'ordre de 50 millions, dont les deux tiers à charge de l'Etat et un tiers à charge du Fonds National.

ART. 64.

Dans l'état actuel de la législation, la fourniture de charbon est accordée au pensionné en fonction de la durée de ses services miniers.

Les modifications proposées tendent à accorder la totalité des 3.400 kilos au pensionné, quelle que soit la durée de ses services.

La fourniture de charbon aux pensionnés repose sur une nécessité vitale, étrangère à l'idée d'une hiérarchie de mérite.

Le pensionné qui réunit vingt ans de services miniers se trouve devant les mêmes besoins de chauffage que l'intéressé qui réunit trente ans de services miniers.

van nagenoeg 21 miljoen frank medebrengen, waarvan 2/3 ten laste van de Staat en 1/3 ten laste van het Nationaal Fonds.

ART. 41.

De kwestie van de herziening der pensioenen wordt opnieuw voor de openbare mening gesteld.

De verwezenlijkingen op dit gebied, ter zake van de mijnwerkers, stonden steeds op het voorplan.

Ons voorstel beantwoordt aan de zorg om dit voorkeursrecht te handhaven; het brengt in geen enkel opzicht de economie van de huidige wetgeving in gevaar, het vormt slechts een etappe op het gebied van de ruimere verwezenlijkingen die in de toekomst zouden kunnen in overweging genomen worden.

Ons voorstel laat de toepassing van het regentsbesluit van 23 April 1949 betreffende de verlening van een als compensatietoelage geldend pensioenbijvoegsel, onaangetast.

Zoals in het verleden, wordt dit bijvoegsel niet in de door ons voorgestelde pensioenen opgenomen; het is niet onderworpen aan de regelen van evenredigheid en is verschuldigd onder de voorwaarde die thans de toekenning er van regelen.

De goedkeuring van de voorgestelde verhoging van het ouderdomspensioen der werklieden zal een extra-last van nagenoeg 63 miljoen frank medebrengen, waarvan 47 miljoen ten laste van de Staat en 16 miljoen ten laste van het Nationaal Fonds.

ART. 43.

Deze wijzigingen vloeien voort uit die welke in artikel 41 voorgesteld zijn.

ART. 51.

Deze wijzigingen hebben betrekking op de factoren die ten gunste van een verhoging der ouderdoms- en invaliditeitspensioenen der werklieden pleiten.

De verhoging van het ouderdoms-, het weduwen- en het overlevingspensioen zal een extra-last van nagenoeg 50 miljoen medebrengen, waarvan 2/3 ten laste van de Staat en 1/3 ten laste van het Nationaal Fonds.

ART. 64.

In de huidige stand van de wetgeving worden steenkolen aan de gepensioneerden verstrekt in verhouding tot de duur van hun diensten in de mijn.

De voorgestelde wijzigingen strekken er toe aan de gepensioneerden volle 3.400 kg. te verlenen, welke ook de duur is van hun diensten.

Het leveren van steenkolen aan de gepensioneerden berust op een levensnoodzakelijkheid, waarmee de rangorde naar verdiensten geen uitstaans heeft.

De gepensioneerde met twintig jaar dienst in de mijn heeft dezelfde behoeften voor zijn verwarming als diegene die dertig jaar in de mijn gewerkt heeft.

D'autre part, la fourniture de charbon aux pensionnés découle, par continuité, du droit que l'ouvrier mineur trouve dans la convention conclue au sein de la Commission Nationale Mixte des Mines.

Or, par application de cette convention, l'ouvrier a droit à 4.200 kilos de charbon par an, quel que soit le nombre d'années de ses services.

Il est donc rationnel de dégager la fourniture de charbon due aux pensionnés, des règles de la proportionnalité des prestations accomplies dans les mines.

La charge supplémentaire qui découlera de cette mesure serait de l'ordre de 22 millions de francs, à charge du Fonds National.

V. VAN LAERHOVEN.

Anderdeels is de levering van steenkolen aan de gepensioneerden een voortzetting van het recht dat de mijnwerker heeft op grond van de overeenkomst die in de Gemengde Nationale Mijncommissie werd afgesloten.

Doch deze overeenkomst geeft de arbeider recht op 4.200 kg. steenkolen per jaar, ongeacht zijn aantal jaren dienst.

Het is dus redelijk de levering van steenkolen aan de gepensioneerden niet meer afhankelijk te maken van de verhouding tot de in de mijn verstrekte arbeid.

De bijkomende last uit deze maatregel zou ongeveer 22 miljoen frank bedragen, ten laste van het Nationaal Fonds.

Proposition de loi modifiant l'arrêté-loi du 25 février 1947 coordonnant et modifiant les lois sur le régime de retraite des ouvriers mineurs et assimilés.

ARTICLE PREMIER.

1° Il est introduit dans l'arrêté-loi du 25 février 1947 coordonnant et modifiant les lois sur le régime de retraite des ouvriers mineurs et assimilés, après le premier alinéa du A. de l'article 36, un alinéa nouveau rédigé comme suit :

« Toutefois, la pension d'invalidité est attribuée à l'ouvrier qui a abandonné le travail au fond dans les susdites entreprises, pour cause de maladie entraînant une incapacité de travailler normalement au fond dans ces entreprises s'il réunit au moins dix ans de services dans les travaux souterrains de celles-ci. »

2° Les dispositions des 3° et 4° du B. du même article sont remplacées par le texte ci-après :

« 3° La pension d'invalidité n'est plus attribuable à l'intéressé qui bénéficie d'une pension de vieillesse en application du présent arrêté-loi et à l'intéressé qui a atteint l'âge de 65 ans. »

ART. 2.

1° Au premier alinéa du a) de l'article 37 du même arrêté-loi, le montant de 20.880 francs est remplacé par le montant de 21.960 francs.

2° Au deuxième alinéa du a) du même article, les montants de 20.880 francs et de 26.280 francs sont remplacés respectivement par 21.960 francs et 28.080 francs.

3° Au premier alinéa du b) du même article, le montant de 14.040 francs est remplacé par celui de 14.400 francs.

4° Au deuxième alinéa du b) du même article, les montants de 14.040 francs et de 17.640 francs sont remplacés respectivement par les montants de 14.400 francs et 18.720 francs.

ART. 3.

Les dispositions du B-a) de l'article 41 du même arrêté-loi sont remplacées par le texte ci-après :

« B-a) pour le pensionné qui ne travaille plus :

» 936 francs par année de service s'il est marié et ouvrier du fond;

Wetsvoorstel houdende wijziging van de besluitwet van 25 Februari 1947 tot samenvoeging en wijziging van de wetten betreffende het pensioenstelsel voor de mijnwerkers en de er mee gelijkgestellten.

EERSTE ARTIKEL.

1° In de besluitwet van 25 Februari 1947 tot samenvoeging en wijziging van de wetten betreffende het pensioenstelsel voor de mijnwerkers en de er mee gelijkgestellten, wordt, na het eerste lid van A van artikel 36, een nieuw lid ingevoegd, luidende :

« Evenwel wordt het invaliditeitspensioen verleend aan de arbeider die de ondergrondse mijnarbeid in bovengenoemde ondernemingen verlaten heeft wegens een ziekte die hem ongeschikt maakt om het ondergronds werk in die ondernemingen normaal te verrichten, indien hij daarin ten minste tien jaar dienst in de ondergrond verricht heeft. »

2° De bepalingen van 3° en 4° van B van hetzelfde artikel worden vervangen door de volgende tekst :

« 3° Het invaliditeitspensioen kan niet meer toegekend worden aan de betrokkene die, bij toepassing van deze besluitwet, een ouderdomspensioen geniet, noch aan de betrokkene die de leeftijd van 65 jaar bereikt heeft. »

ART. 2.

1° In het eerste lid van a) van artikel 37 van dezelfde besluitwet, wordt het bedrag van 20.880 fr. vervangen door 21.960 frank.

2° In het tweede lid van a) van hetzelfde artikel, worden de bedragen van 20.880 frank en 26.280 frank onderscheidenlijk vervangen door 21.960 frank en 28.080 frank.

3° In het eerste lid van b) van hetzelfde artikel, wordt het bedrag van 14.040 frank vervangen door 14.400 frank.

4° In het tweede lid van b) van hetzelfde artikel, worden de bedragen van 14.040 frank en 17.640 frank onderscheidenlijk vervangen door 14.400 frank en 18.720 frank.

ART. 3.

De bepalingen van B, a) van artikel 41 van dezelfde besluitwet, worden vervangen door de volgende tekst :

« B, a) Voor de gepensioneerde die niet meer werkt :

» 936 frank per jaar dienst, indien hij gehuwd en ondergrondse arbeider is;

» 732 francs par année de service s'il est marié et ouvrier de la surface;

» 624 francs par année de service s'il est célibataire, veuf ou divorcé et ouvrier du fond;

» 480 francs par année de service s'il est célibataire, veuf ou divorcé et ouvrier de la surface.

» Le pensionné en qualité d'ouvrier de la surface en vertu du présent article qui a effectué au moins quinze années de services au fond, bénéficie pour chacune des années de fond, du taux de 936 francs, s'il est marié, ou de 624 francs s'il est célibataire, veuf ou divorcé. »

ART. 4.

A l'article 43 du même arrêté-loi, les montants de 696 francs et de 468 francs sont remplacés respectivement par les montants de 732 francs et de 480 francs.

ART. 5.

Le texte de l'article 51 du même arrêté-loi est remplacé par les dispositions suivantes :

« La pension annuelle de survie est constituée par :

» 1° les divers avantages revenant à la veuve en raison des versements obligatoires effectués par son mari ou ses maris successifs en vertu d'une des lois d'assurance;

» 2° une majoration de rente de veuve, dont le montant est fixé au tableau II annexé au présent arrêté-loi;

» 3° un supplément dont un tiers à charge du Fonds National de Retraite des ouvriers mineurs et deux tiers à charge de l'Etat, portant la pension annuelle de survie à 50 p.c. du taux de la pension dont bénéficiait ou aurait été en droit de bénéficier le mari au moment du décès de celui-ci. »

ART. 6.

Les dispositions du B. de l'article 64 du même arrêté-loi sont remplacées par le texte ci-après :

« B. — Cette fourniture comporte 3.400 kilos par an pour les ouvriers et pour les veuves visés au A. ci-dessus. »

V. VAN LAERHOVEN.
M. REMSON.
A. VERSIEREN.
E. YERNAUX.
H. BEULERS.
H. HARMEGNIES.

» 732 frank per jaar dienst, indien hij gehuwd en bovengrondse arbeider is;

» 624 frank per jaar dienst, indien hij ongehuwd, weduwnaar of uit de echt gescheiden en ondergrondse arbeider is;

» 480 frank per jaar dienst, indien hij ongehuwd, weduwnaar of uit de echt gescheiden en bovengrondse arbeider is.

» De belanghebbende, krachtens dit artikel gepensionneerd in hoedanigheid van bovengrondse arbeider, die ten minste vijftien jaren ondergrondse arbeid verricht heeft, ontvangt voor elk der ondergrondse dienstjaren een bedrag van 936 frank indien hij gehuwd is, of 624 frank indien hij ongehuwd, weduwnaar of uit de echt gescheiden is. »

ART. 4.

In artikel 43 van dezelfde besluitwet, worden de bedragen van 696 en 468 frank onderscheidenlijk vervangen door 732 frank en 480 frank.

ART. 5.

De tekst van artikel 51 van dezelfde besluitwet, wordt vervangen door de volgende bepalingen :

« Het jaarlijkse overlevingspensioen bestaat uit :

» 1° de verschillende voordelen die aan de weduwe toekomen wegens de door haar echtgenoot of haar achtereenvolgende echtgenoten krachtens een van de verzekeringswetten gedane verplichte storting;

» 2° een weduwerentoeslag, waarvan het bedrag in de bij deze besluitwet gevoegde tabel II is bepaald;

» 3° een bijslag, waarvan één derde ten laste is van het Nationaal Pensioenfonds voor Mijnwerkers en twee derde ten laste van de Staat, zodat het jaarlijkse overlevingspensioen gebracht wordt op 50 t. h. van het bedrag van het pensioen dat de echtgenoot bij zijn overlijden genoot of het recht zou gehad hebben te genieten. »

ART. 6.

De bepalingen van B van artikel 64 van dezelfde besluitwet, worden vervangen door de volgende tekst :

« B. — Deze levering bedraagt 3.400 kilogram per jaar voor de hierboven onder A bedoelde werklieden en weduwen. »